

Udvejen fra den store frygt

Prædiketekst: Lukas 2,1-15

(læses i løbet af prædikenen). LGJ

Salmer: 79, 106, Kom, alle Kristne, 93, 89v4-6

Vi rejser for at være sammen

Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by.

Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt. - Vi gør, ligesom de gjorde i juleevangeliet. – Vi rejser for at være sammen med vores slægtninge, hvis da ellers vintervejret tillader det. For vi hører på en særlig måde sammen med dem, vi er i familie med.

Men hvor gode er vi til at være sammen?

Det tyder dog ikke på, at de var så gode til det i Betlehem For ... *der var ikke plads til dem i herberget.* De hørte dog ellers sammen. Og her var en fattig højgravid kvinde. Josef bad venligt om plads. ”Er der ikke plads?” Men fik nej. ”Der er ikke plads! *Desværre!*”

Hvad er der galt? Hvad er det, vi ikke bryder os om ved andre mennesker, når vi ikke giver dem den plads, som de tilkommer? Vi er jo i slægt, hinandens medmennesker. Alligevel kalder vi nogen af dem for ”fremmede”. Og selv indenfor samme folk og slægt kan man ikke tage sig af hinanden! Mon en folketælling kunne hjælpe? At vi blev nødt til at rejse tilbage til vores fælles udgangspunkt? Det hjalp jo ikke i Betlehem, ligesom en verdslig jul heller ikke ændrer meget i vores hjerter. - Men det kunne måske hjælpe, hvis nogen fortalte os, hvad vi har gjort mod hinanden, og hvordan det står til med vort forhold til Gud, vor Skaber. Men hvem gør det?

Der står ikke i juleevangeliet noget om, at kroværten og de tilrejsende blev draget til ansvar og fortrød. Intet tyder på, at de reflekterede over, at Maria fødte sin søn under jammerlige forhold. De lærte ikke noget den nat, selv om de havde haft godt af at få noget at vide. Derimod ved vi, at en flok hyrder så og mærkede noget og fik et nyt udgangspunkt for at leve med hinanden og med Gud.

Hyrdernes nattevagt

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Det, hyrderne opdagede, fandt de ikke ud af selv. Det opstod ikke ved, at de ved bålet talte om meningen med livet under stjernerne. For mon ikke de enten var så trætte, at de ikke orkede at snakke sammen, eller også valgte et af de kendte skurvognsemner: pral med historier om egne bedrifter eller snak om dårlig løn og dårlige arbejdsforhold? – Mon de frygtede andet end at livet skulle fortsætte i usselhed og fattigdom.

Det, vi taler sammen om, kan også let blive til den slags. Og selv om vi nogle gange taler med hinanden om livet under stjernerne, ændrer det ikke meget hos os.

Hyrdernes frygt – og vores

Da skete det: *Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.* Et lys omsluttede, gennemlyste og afslørede dem ind i den inderste afkrog i hjertet. Herrens herlighed omstrålede dem. Det er en erfaring, som de færreste mennesker har - desværre.

Men hvor er det godt, når det sker. Vi møder et glimt af Guds herlighed, når vi lytter til Guds vilje og kræves til regnskab for vores liv. Guds krav er absolutte. Og de står ikke til diskussion. ”*Du må ikke have andre guder. Du må ikke bruge Guds navn til løgn. Du skal holde hviledagen hellig.*” Det er ikke et debatoplæg. ”*Du skal ære din far og din mor. Du må ikke slå ihjel. Du må ikke bedrive hor og bryde ægteskabet.*” Din skaber taler! Du kan ikke undslippe. ”*Du må ikke stjæle. Du må ikke vidne falsk om din*

næste. Du må ikke begære noget, som tilhører din næste.” Guds herlighed omstråler os! Det er jo kærlighedens krav. Sådan skal du leve! Og gør du det ikke, er du dødsens.

Grund til at frygte

Her står velbegrandede anklager i kø, For undlod du ikke at bruge Guds navn til bøn og tak? Og har du har misbrugt hviledage på stribe? Har du ikke overset og svigtet dem, du skulle ære? Har du ikke undladt at hjælpe et menneske i nød? Og har du ikke bedrevet hor og stjålet fra andre ved at udnytte dem og båret sladder videre? Herrens herlighed omstråler os, og vi gribes af frygt! Der er ingen udvej. Vi er omsluttet af Guds dom.

Men, frygt ikke!

Men da lyder der en røst fra Gud: *”Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.”*

Så er der alligevel en udvej. Ja, der er glæde og frelse. For lyset i ordet peger nu på et nyfødt barn. *”Frygt ikke!”* Ser I på jer selv ud fra kærlighedens absolutte og herlige lov, da er der grund til frygt. Men Gud åbenbarer nu sin herlighed for os på en helt anden måde: Se det barn, som ligger i krybben. Det er jeres Frelser. Se hans liv. Han opfyldte kærlighedens herlige bud. Det gjorde han hele sit liv på jorden. Han levede hos Gud i tro og lydighed og levede med mennesker i ære og kærlighed. Altid. Og han bar alle anklagerne, som kan omringe og omslutte dig. Han døde på korset og måtte råbe: *”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?”* Og så udåndede han. Og tre dage efter kom han til disciplene og sagde: *”Frygt ikke!”* *”Fred være med jer!”* Derfor siger apostelen Johannes: *”Vi så hans herlighed!”* Guds frelsende herlighed! Fuld af nåde og sandhed (Joh 1,14).

Vores slægtning opsøger os

Gud har opsøgt os, fordi han er i slægt med os. Han kom til os, fordi vi er skabt i hans billede. Han elsker os. Han vidste, at vi ikke kunne redde os selv. Han vil tilgive og nyskabe os, så vi i troen bliver hans børn.

Gud kommer til os i Evangeliet og i Sakramenterne. Han kommer til os gennem kristne søstre og brødre, som viser os godhed, og som ved bålet under stjernerne taler om barnet i krybben. Han kommer til os og er med os i hverdagen ved Helligånden, som tager bolig i os ved troen.

Vi må hen til stalden – som er til Guds hus

Og hyrderne sagde til hinanden: ”Lad os gå til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os.” De skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef sammen med barnet, som lå i krybben. - Vejen til stalden og krybben var hyrdernes vej til frelse og glæde. Og de gik derhen i tro på englens ord. Det blev deres udvej, da de var indespærret af frygt. Selv om det kun var en stald, så var det dog Guds Søns hus.

Det er også vores udvej fra frygt og dom. Vi må hen i den kristne menighed, hvor mennesker er samlet i et skur og lytter til Guds levende ord. Vi må hen i den menighed, hvor dåb og nadver bruges og giver mennesker tilgivelse og håb. Det er bare en stald. Og dog er det Guds hus. For der møder vi Guds absolutte vilje med vores liv, så vi må frygte. Og der er Jesus Kristus til stede, som han har lovet. Med tilgivelse. Han giver os sit legeme og blod i nadveren. Her er vores menighed. Her er Guds herlighed. Og når vi går hjem til vore marker, kan vi slet ikke blive færdige med at takke og prise ham – i hverdagen.

Der er plads til os i stalden, som er Guds hus. Der er plads i Guds eget hjerte. Og sådan skaber Gud også plads i vore hjerter. Plads, fordi vi må bede hinanden om tilgivelse. Når vi siger til hinanden *”Tilgiv mig!”*, bliver der plads. Plads til nåde og fællesskab. Plads til tjeneste. Og der er nok at gå i gang med. Ligesom der var brug for en stald og en krybbe i Betlehem, sådan er der brug for en kirke og et nadverbord her. Der er brug for forkyndelse. Der er brug for at vi tage hinanden og andre med. Og at vi sammen vender tilbage til hverdagen. Lad søge hinandens fællesskab i tiden, der kommer, ligesom hyrderne holdt sammen om den store gave, de fik. Sådan kan vi bære julens frelse og fred med os i den kommende tid. **Tak og ære være Gud! Amen.**